

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Maleficivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

quæst. 1. Quomodo magister debeat, & possit aliquid petere pro licentia docendi, vel à scholaribus, vide multa capitula de magist. Et quomodo simonia committatur, dando aliquid, vel recipiendo pro huiusmodi: infra, simonia, circa principium. Non est simonia quando exigitur secundum consuetudinem, non ut pretium spirituales rei Tho. secunda secundæ. q. 100. ar. 2. ad 4.

3. MAGISTER sententiatur in multis errauit, & primo in hoc, quod dicit, quod charitas, qua diligimus Deum & proximum, non est habitus creatus. 1. sen. d. 17. Quod termini numerales, & trinus, unus, & huiusmodi, non dicunt positionem, sed priuationem. 1. sen. d. 24. Quod similitudo, & æqualitas in diuinis nihil ponunt. 1. sen. d. 31. Quod præmium in Angelis præcessit meritum 2. sentent. d. 5. Quod nihil de cibis transit in virtutem humanæ naturæ. 2. sentent. dist. 30. Quod semen est de substantia patris ead. dist. Quod anima humana separata à corpore, est persona. 3. sent. distinct. 5. Quod Christus in triduo suæ mortis fuit homo. 2. sentent. distinct. 20. Quod sacramenta veteris legis nullo modo iustificabant, etiam ex charitate facta. 4. sentent. dist. 1. Quod baptizari baptismo Ioan. non ponentes in eo spem, non rebaptizabantur. 4. sentent. dist. 2. Quod Deus potuit communicare creaturæ potentiam creaturam. 4. sentent. dist. 5. Quod hæretici præcisi, suspensi, schismatici, & degradati consecrare non possunt. 4. sententiar. dist. 13. Quod maritus alienius sponsæ, per consensum de præsent, quam tamen non cognouit, bigamus vocatur, & ad sacros ordines promoueri non potest. 4. sentent. dist. 27. Quod cognoscens sororem sponsæ legitimæ, postremo non potest uxori debitum reddere. 4. sentent. distinct. 34. De huiusmodi erroribus vide in proprijs locis quid declaret Thom. Hæc loca in quibus magister errauit, collegit Archidiaconus Florent. 1. part. tit. 5. cap. 8.

MALEDICTIO.

MALEDICTIO, qua quis imprecatur alicui cum desiderio aliquod malum (ut puta) mortem, infirmitatem, & huiusmodi: & non sub ratione boni, honesti, aut utilitatis, ut pro eius correctione, vel utilitate reipublice, sed non curando de huiusmodi, ex suo genere mortale est, & deliberato animo fiat, & aduertentem quia opponitur charitati proximo, quos amare, & desiderare eis bonum, tenemur. Si autem creaturæ irrationabiles simpliciter absque alia relatione maledicantur, verbum est otiosum: sed ut relatæ ad Deum, vel ut bona hominis, sic peccatum mortale est: perinde ac si homini, vel Deo malediceretur. Si verò maledicantur relatæ ad aliquod malum, sicut Iob maledixit diei suæ, sic non est peccatum. Cum autem huiusmodi maledictiones fiant verbo, sed non animo nocendi, vel parui nocimenti, vel ex animi surreptione, peccatum veniale est, ex imperfectione actus: nisi in illo paruo tempore, & in illa subita passione iræ esset determinatus consensus: quia tunc non euadetur mortale: secundum Caietanum in summa. eod. tit. quamuis transacta ira nolle tale malum. Conformiter Sancti Tho. secunda secundæ. q. 79. ar. 3. De maledictione, qua quis maledicit de proximo cum denigrando famam: supra, Detractio, per totum. maledicere secundum seminum peccatum est de detractioe susurratioe, & contumeliæ: quia malum pœnæ minus est malo culpæ: Tho. ibi supra, ar. ult.

MALEFICIUM.

MALEFICIUM, quo quis nocet per dæmonum inuocationem, impediendo usum matrimonij, fascinando pueros, & huiusmodi, mortale est dupliciter: tum quia nocentur proximo infert, tum quia dæmon ibi inuocatur, quod sine mortali fieri non potest, supra, Inuocatio per totum. Et ad maleficium ducitur omnis incantatio, &c.

2. Nec licet maleficium alio maleficio

cio soluere, licet faciens tale maleficiū
semper sit paratus ad hoc peccatū, si-
cut vsurarius ad mutuandum sub vsu-
ra: quia inuocatio dñi. onum, vel
exercere maleficiū nunquā licet:
sicut mutuare ex se licitum est, vt gra-
tis mutuare. Ideo hoc peccato vti nul-
lo casu possumus ad nostram vtilita-
tem, sicut mutuatione vsurarij. Solue-
re autem maleficiū sine maleficio,
qui scit, potest: puta, soluendo ligatu-
ram in qua erat maleficiū, & huius-
modi. Vide aliquid infra, Matrimo-
nium, §. 49. Consentit Caietanus ibi in
summa. Quomodo autem possint ma-
leficia solui, vide. Silu. verb. maleficiū.
q. 7.

MALITIA.

MALITIA, qua quis ex sola in-
tentione mali eligit malum, & nō
ex passione, peccatum est grauius cō-
teris, ex eo, quod eligit malum, & pec-
cat ex habitu vitioso, & malitia est
principium peccandi: secundum Tho-
quæstion. de ma. q. 3. prima secundæ.
q. 78. art. 1. Et hoc peccatum maxima
difficultate emendatur. Potest etiam
esse veniale ex imperfectione actus, vt
quando quis malitiosē mētur de re
parua. Ad hoc autem quod quis ex
malitia delinquat, oportet quod ma-
litia peccandi sit principium: vt dicit
Thom. quæstionibus de mal. qu. 3. a.
12. ad. 5.

MANDATVM.

MANDATVM nominat imposi-
tionem adimpletionis volunta-
tis alicuius factum alicui, nullo dato
vel præmisso pretio, ad vtilitatē man-
dantis. Si vero sit ad vtilitatem illius,
cui mādatur, dicitur persuasio, vt no.
Bartol. in l. non solum. ff. de iniur. §. si
mandato. Mandatarius dicitur, cui
mandatur.

¶ Si mandatarius faciat contra for-
mam mandati, vel præter, vel citra, nō
valet gestum per ipsum: secundū com-
muniter doct. vide tex. cum gl. in c. si
cui. de elect. in 6. & Pa. in c. si. de testi.
spol. quoniam quando ad actū datur
certa forma, patia sunt agere contra, ci-
tra, & præter formam.

¶ Si duo mandantur, etiam sub cer-
ta forma, licet non possint simul im-
pleri: debet tamen fieri quod potest,
& valebit gestū. facit quod no. doct.
in c. constituimus. de rescrip. vide Pa.
in d. c. fin.

¶ **MANDANS** aliquid delictū fieri,
quod post longum tempus perpetra-
tur, si non reuocauit expressē, vel taci-
tē, tenetur: secundum Inno. in c. ad au-
dientiam. de homi. suprà. Irregulari-
tas. §. 1. 5. Concor. Bart. cum glo. l. 3. §.
si. ff. de adimen. leg.

¶ **MANDANS** tenetur mandatario
de omni damno securo ex casu fortui-
to, sine eius culpa: quod mādans cogi-
tare potuisset, & quod propter execu-
tionem mandati, quod sine mercede,
sed gratijs implere voluit, euenit: se-
cundum Pa. in c. scut. de iuteiuran. &
Inno. ibi. Secus si exequitur causa pie-
tatis, vel parentelæ, vel mercedis, vel ex
debito. can. si dominus. 2. q. 3. 1. 3. q. 1.
2. c. non inferenda. De eo autem quod
cōtingit inexcogitabile verisimiliter
non tenetur.

¶ **MANDATVM** per mortem man-
dantis expirat, re integra: secundum
doct. in c. gratum. & cap. relatum. de
offic. deleg. aliās non l. mandatum. c.
manda.

¶ Si mandatum fiat posterius, nō de-
rogat priuilegio, nisi de eo faciat men-
tionem. c. graue. de offic. ord. Si man-
datum sit generale, non prohibet nisi
illicita. c. super quibusdam. de verb. si-
gnific. Si sit speciale, derogat generali,
etiam si de eo non faciat mentionem
cap. pastoralis. de rescript. secundum
Ber. nisi quando generale in effectu est
speciale. c. ex parte. de offi. deleg. vel in
priuilegijs. ca. cum ordinem. de reser.
vel quando res non est integra, vel in
legatis ff. de supel. leg. l. 4. Quomodo
autem res dicatur integra, vide do. in
d. l. mandatum.

¶ **MANDATVM** rei turpis nullū est. ff.
mand. l. 3. mandausq; delictum fieri
quomodo teneatur, & includatur, sub
dispositione iuris, vel statuti punientis
eum, qui tale delictū fecit: vide Pan. in
c. mulieres, de sent. excom.

D 3

M A.